

ÔSMY DEŇ PANNA MÁRIA MA UČÍ VERNOSTI

Duša, ktorá stále vedome súhlasí s Božou vôľou má dokonalú lásku... Matička moja, ty si tak robila celý svoj život. Bola si verná prvotnej milosti svojho nepoškvrneného počatia. Verná svojmu „Fiat“, ktoré si vyriekla pri zvestovaní. Cez celý svoj život si s veľkou láskou plnila každý prejav Božej vôle. Verne si spolupracovala s milosťou vo chvíľach šťastných i bolestných. V Betleheme, ktorý bol preplnený božskou radosťou, v Nazarete, kde si žila celkom jednoducho, ako aj na Kalvárii, kde si veľmi trpela... Celý tvoj život možno vyjadriť slovíčkom - „vernosť“...

Matička, ťažko mi je myslieť si, že pravá svätosť netróni v hmlách a nadoblačných výškach, že najčastejšie je celkom skrytá, neznáma.

Vidiš, dokiaľ si ty neprišla ku mne, myslel som celkom ináč. Rád som si predstavoval svätosť, ako krásne vystrúhanú báseň s krásne znejúcimi strofami a veršami...

A ty mi vravíš, že ona je najčastejšie písaná obyčajnou prózou... Pozostáva z celkom nepatrných vecí. Akokoľvek z blízka pozerám na tvoj život, nenachádzam v ňom žiaden zázrak, nijaký obdivuhodný čin. Je však v ňom mnoho jednotvárnosti, mnoho mlčania, utrpenia, práce... Usiluješ sa udržať čistou domácnosť sv. Jozefa, pečieš chlieb, nosíš vodu zo studne, upratuješ...

V tejto všednosti tvojho života, Matička, objavujem však zlatú niť tvojho „Fiat“, stálu vernosť, ktorá sa usiluje dať Pánovi každú chvíľu viac slávy a lásky... Či budem schopný cvičiť sa v takej veľkodušnosti, akú bude odo mňa žiadať Pán Boh počas celého svojho života? Budem ochotný vždy povedať Bohu ÁNO?... Toto znamená „posvätiť sa v Pravde“. Toto žiada odo mňa Pán Ježiš. Ešte aj teraz si často myslím, že čnosť sa môže prejaviť len vo veľkých či vzácnych príležitostiach... Matička, ty ma učíš pravý opak... Vravíš, že naozaj čnosťou je duša, ktorú cez dlhé, jednotvárne dni nikdy neprekvapí, nevzruší Božie volanie. Takáto duša mu dáva stále svoj súhlas a nestará sa vôbec o to, čo od nej bude Pán žiadať. Dobre si uvedomuje, že jej nič nebude chýbať, ak o niečo žiada... Bože môj, daj mi silu a odvahu opakovať ti stále „Áno“ tak, ako to robila Panna Mária. „Áno“, keď volá milosť. „Áno“, keď mi je ťažko vystupovať po ceste dokonalosti, „áno“ keď prídu vnuknutia, ktorých sa obávam... Veľmi dobre viem, že čím viac ti duša dáva, tým viac od nej žiadaš..

Sú však chvíle, keď som zbabelý, keď sa bojím tvojej štedrosti, tvojich darov, ktoré musím zúrokovať... Ostávam preto trčať vo svojej priemernosti; zahrávam sa s tvojou milosťou, ako by si sa musel neustále vracieť ku mne späť. Maj zľutovanie s mojou biedou...

Myslím na duchovné cvičenia, do ktorých ma pozvali, do ktorých som mohol ísť, ale do ktorých som nešiel preto, lebo som tušil, že by boli začiatkom veľkodušnejšieho života...

Myslím na dušu, popri ktorej som chodil dlhý čas, ktorú by som mohol otvoriť svetlu, ale ktorú som si nevšimol pre svoj egoizmus...

Myslím na spolok, ktorý sa dožadoval mojej pomoci. Odmietal som ju, aby som nenarušil svoj pokojný život. Myslím na výzvu k horlivejšiemu, Bohom viac naplnenému životu, ktorú som mnoho ráz udusil, lebo by som bol musel premôcť svoju lenivosť... To sú dejiny mojej duše. Prílív a odliv milostí vernosti a ešte viac nevernosti...

Bože, ty máš s mojou dušou nádherný plán a chceš ho na mne uskutočniť. Môj odpor ešte nepremohol ani neznechutil tvoju lásku... Prichádzam preto, Pane, k tebe a obetujem sa ti rukami tvojej Matky. S ňou si budem všímať všetky drobné príležitosti k cvičeniu sa v čnosti. Budem sa v nej cvičiť s takou vernosťou, s akou sa cvičila i ona...